

Després de la batalla de Gràcia, el dia d'agost, es va fer una campana de bronze que es va batejar amb el nom de "La Campana de Gràcia".

DONARÁ

UNA

BATALLADA

SEMMANA.

SI SE 'N VENEN MOLTAS

tocará á somatent.



2 QUARTOS

TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ

Rambla del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGUE.

Mes tipos de la Passió Política, tragi comèdia satírica é històrica dividida en quatre actes y onze quadros

cual estreno tindrà lloch lo dilluns en lo gran teatro saló dels Camps Elíseos.

Deyem en nostre derrer número, que los preus de entrada y localitat serian mol baratos atés lo gran y complicat espectacle y la riquesa que tan en trages com decoracions, vestuari y guarda-robia se desplegara, pero may nos podiam figurar que no costés á lo menos tres ó quatre rals la entrada. Donhs no carisims lectors, la empresa que posa en escena la gran obra que 'ns ocupa, esposantse tal volta á arruinarse, pero volguent que tothom puga assistir á la representació de la *Passió Política*, per magra que la balli s' ha contentat fixant lo preu de entrada á DOS RALETS y lo de las localitats á quatre, dos y un.

Los figurinscolorits que ab tant acert ha dibuixat lo senyor Pellicer, estan de manifest al públich en la llibreria del senyor Lopez, Rambla delmitx, 20, ahont se despatxan las localitats y entradas.

Y ja que de localitats parlem, debem advertir que 'l qui no corri no entra; al menos per la primera representació, perque 'n quedan ya molt pocas.

PERSONATGES

QUE JUGAN EN LA ORRA.

Personas que parlan.

Verge - Democracia. — Magdalena-Espanya — Verónica. — Revolució. — Do-



MAGDALENA-ESPAÑA. — VERGE-DEMOCRACIA. — VERÓNICA-REVOLUCIÓN.



SUNYER CIRINEO Y VÍCTOR-LONGINOS.

FRANCISCO-TOMÁS Y ESTANISLAO-JAUME

na 1. —Dona 2. —Salvador-Espanyol. —Joan-Pilat. —Baldomero-Pere. —Nicolaï-Iscariot. —Emilio Joan —Práxedes-Cafás. —Manel-Anás. —Paco-Herodes. —Laureano - Abdaron. —Batista-Benjamí. —Salustiá-Leprós. —Adelardo Malcos. —Centurió-de-Rodas. —Víctor-Longinos. —Francisco-Tomás. —Estanislao-Jaume. —Sunyer-Cirineo. —Bialó. —Malgeni Faló. —Esquerrà—Navajas-Esbirro. —Gamaliel. —Joab. —Uu esbirro. —Homes 1.r, 2.n y 3.r. —Mercenaris 1.r y 2.n. —Diputats 1.r y 2.n. —Testimonis 1.r y 2.n. —Dimas, Gestas, un treballador y un trompeter.

Personas que cantan.

Treballadors 1.º, 2.º y 3.º. —Coros de gent del poble. —Dimonis. —Furias etc., etc.

Personas que ballan.

Isabel. —Lluís Felip. —Xacó. —Napolitana. —Comparsas de reys, esperitats y cortesans.

Personas que no cantan ni ballan ni parlant.

Napoleon I. —Lluís XVI. —Carles I. —Sis secretaris, dos mossos de fonda. —Sombras.

Padilla. —Bravo. —Casanova. —Riego. —Cuello. —Guillen. —Carvajal, etc.

Coros. —Orquesta. —Banda. —Gent del poble. —Soldats de totas armas. —Noys. —Palafraneros. —Dimonis. —Reys, etc., etc.

Bestias de enatre potas.

Un caball, dos eugas y un burret.

ADVERTENCIÓ

La Campana de Gràcia, de la qual es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

La Campana de Gràcia, que es publica el número 1, dóna-se en el dia 26 de juny de 1870, a la tarda, a les 5 del vespre, en el teatre dels Camps Elíseos, situat en la Rambla del Mitj, 20, de Barcelona, i en el qual es representarà la tragèdia satírica i històrica de la Passió Política, dividida en quatre actes i onze quadros, que s'han d'actuar en un temps de 3 hores, i que s'ha d'acabar a les 8 del vespre.

ADVERTENCIA.

Un dels ajudants del general Gaminde, lo dia vint del mes actual, en lo café de París maltractá de obra y de paraula al editor de aqueix periódich senyó Lopez, despues de lo qual anyadí: «que si alguno se ocupaba de su persona le pegaría.»

Nosaltres serà fàcil que no 'ns ocuparé de la sua persona per las rahons següents:

1.º Perque tenim per costum no ocuparnos sino de personas de certa importancia.

2.º Per no exposarnos á rebrer una garrotada y exposar á ell á rebrer sis capsulas de rewolver de set milímetros.

Respecte á la intimidació qué s' ha tractat de feros, sols tenim que dir:

Que no 'ns fan cap mella.

Y que á nosaltres que no 'ns han esporoguit los garrots del temps de 'n Zapatero, Mayalde, Novaliches y Cheste, menos por hem de tenir en una época en que possehim medis morals y materials per neutralizar las brabatas de qualsevol guerrero per galonejat que sigui.

Nosaltres no 'ns ocupem de vidas privadas ni parlem de si fulano paga la roba al sastre ó si zutano deu lo llogué de casa; pero respecte 'ls actes públichs y á las majors ó menors burradas é inconveniencias que oficialment cometin, estém en lo nostre dret y 'n farém us sempre que nos acomodi, siga general, tinent coronel ó Ranchero; *pesi á qui pesi, y costí lo que costí*, com diu lo general Prim.

LA REDACCIÓ.

LO GENERAL PRIM Y SET REYS MES.

¡Tóquila, don Joan!

L' hi dich, á fé de federal, que 'm engresca, sobre tot quant, ab aquella gracia y monerà que solsament tenen los andalussos y 'ls reusenses diu en plé Parlament que alló del Rey encara no pot ser, y que ja avisarán! y que sospita que tal volta dintre de quatre mesos ja podrá comensar á ficsar lo dia en que 'ls podrá tornar á repetir que no n' hi ha defets; y que val mes un boig coneget que un sabi pera conéixer; y que qui dia passa any espeny...

¿Sab lo que 'm sembla vosté, don Joan? Me fá l' efecte de un mal pagador que á cada venciment de plasso procura, ab rahons de forn, renovar y prorrogar lo pagaré.

Y com jo, es un dirl' hi á vosté, á 'ls seus acreedors los tinch un poch de cap de llibre, per aixó m' agrada que 'ls trompi, y si val á dir la veritat, fins m' agradaría que en aqueix punt vosté fes quiebra.

¡Veji si soch imparcial!

Si molt hi va vosté no 'm voldrá creurer; perque així com lo ví fá parla llatí, aixó de la política fá pensar endemoniadament; pero moltes vegadas me l' he representat á vosté en un racó de sa casa, y després de haber tocat la barbeta á sa estimadá comptesa y donat un petó al seu hereuet, fá un gesto com aquells guerros de las comedias que diuen: ¡Despejad! y 's queda vosté sol, sense mes companyia que una cajetilla de cigarrillos de la honradez, y pipa que pipa, pensa que pensa, en la emigració y en los gorrists que allí y aquí l' fastigüejaban, y en los cimbrios y en los perlins, y en la federal y en la unitaria, y per fi, pensa en tot menos en posá rey de cop y volta.

Vaja, don Joan, ja que vosté va á ser dels *franchs* en la guerra civil, tornim á ser *franch* per un moment.

¡No es veritat que ho endevino?

Sis quartos van que vosté entre sí mateix deu dir poch ensá poch enllá lo seguent:

—Al cap ne som, Joalet. Ets al ball y has de ballar; perque si 't pensas que quatre poetas descabellats y quatre *quilis* del ordre civil y militar á qui has fet homens de pro, t' han de traurer del fanch, vas molt errat de comptes.

Joan, Joan, no anem pas bons!

Tú t' has sortit sempre de tot;

Tú, de fill de un notari *ras* has arribat á ser lo primer pare de la patria.

Tú, de miquelet has arribat á general.

Tú, de *xiquet de Reus de tercera classe* has passat á ser *gran de Espanya de primera classe*.

Tu has fet mes impossibles que santa Rita:

De taps de suro n' has fet Directors generals.

De esribents y repartidors de periódichs n' has fet embaixadors, cónsuls y ministres.

De mánechs de escombras n' has fet generals de *Espanya e illes adyacents*.

Y ara, viva Deu, no 'n sortiré be de fer *somedissa la qüestió de Rey!*

Quant vosté arriba en aqueix parrafo del seu soliloqui, sospito que 's deu mirar en lo mirall que te mes prop y deu pensar.

—Be faig prou goig, encara...

Y continua l' soliloqui.

—Pero nò, nò; dirian que ets ambiciós (y casi ho endevinarian), no 't convé Joan, no 't convé 'l ofici de Rey; y per altra part, tu ho has promés, y en materia de no cumplir ni un borrall de las promeses fetas, ya n' hi ha prou en lo de las *quintas* y las *sextas*, y en quant al rey, vull fer 'l home, y se acabó!

Si; pero també 'm fan riure!

Ara pósatá buscar Rey, y tróbal que siga bò y barato é inviolable. ¡No 't dich pas res!

Jo no buscaba á Baldrich ni á Gaminde, y m' varen venir entre camas.

Jo no buscaba á 'ls cimbrios, y se m' van aferrar com unhas llagastas.

Jo no demanaba á 'ls federals, y si 'm desciudo m' espavilan.

Y ara que demano rey y que encarrego á tothom que me 'n trobin un que sigui de confianza y de dura, que no 's queixará de la propina, tothom fá 'l desmenjat!..

¡Mireu que es gran, que precisament los únichs que voldrian la corona son los únichs á qui la Revolució ha expolsat!

¡Alfonso, Carlos, Montpensier!

¡Tres borbons com una loma!

Perque, en quant als demés, no hi ha que pensarhi.

Temps atrás, lo panxa-contenta de Olózaga me vā proposá al Fernando de Portugal, y al tot y ser una especie de *bolero honorari* me vā donar lo gran mico del sige.

Després me parlan del duch de Génova que es un bordegás, que encara no sopa á taula, y vā á estadi y es mes dur que una sabata, y ipaf! altre mico que te crió.

Després me vé 'l Madoz ab la solfa de que posém al *avi*, perque Espartero es molt honrat, y habent l' hi dit que si tan honrat es perque no l' habia fet caixer de la Peninsular y pot ser hauria anat millor; per fi le envio á Logroño, y 'l avi ab la escusa de la *voluntad nacional* me clava un altre pebro.

Después me parlan del duch de Aosta, y al Gaminde se l' hi ocorrera fer aquella desditzada *gracióssitat* del mes de abril, y vet aquí una altre cria esguerrada y un altre moch.

Despues me 'n proposan un altre que 's diu Hoenzollern-Sigmaringen; es á dir, se diu un nom que es un fastich, y que no mes per pronunciarlo se necessitan possehir tres idiomas y saber una mica de solfa.

Ara no 't dich res del cócora de 'n Topete, que may m' calla ab Montpensier, com si 'l poble fos cego y no veijés que un home que ha estafat á sa cunyada, que ha mort á son cosí y parla gabatx, aqui ja no pot ser ni tam poch suplent de sereno.

Ba, ba, ba! lo dia mènos pensat envio al «Brusi» y á la «Correspondencia» un anunci que digui:

«Se necesita un rey para sábados y dominicos que sepa su obligacion.»

Perque ja está vist que no 'n sortiria.

Lo Tufau diu que la minoría no es minoria; jo casi tinch por que la mayoría no es mayoría.

Lo Ruiz Zorrilla diu que aqui nadie se entiende.

Lo Rivero diu que aixó es una *anarquia mansa*.

Lo que es aixó, Andorra!...

Ja que no trobo Rey, me 'n vaig á veur er s trobo al Emilio... que m' acabi de esplicar alló de la federal y de la unitaria...»

¡No es veritat, don Joan, que aixó vosté ho ha pensat tal com jo ho dich?

Si, home, si, aixó es lo que vosté creu, y 'l demés son barcas de canya.

L' hi confessó que un dia me vā espantar quant en lo Congrés va gastar aquella andalusada de que tenia *set reys*.

¡Jo 't flich, *set reys*, casi son dos tutts!

Jo no sé si vosté ha llegit aquell romanso de los *siete infantes de Lara*, pero lo que sé, es que aixó dels *set reys* son romansos.

Y com suposo que entre aquets *set reys* no hi ha cap dels set sabis de la Grecia, ni molt menos, jo li vaig á dar un consell y no l' hi darem cap diner.

¡No diu que 'n te set?

Donchs, plantis; que el *set* es bon punt, y 'ns guanyará 'ls quartos á tots.

Lo NET DE UN ALMOGAVAR.

ANYORAMENT.

Imitació de 'n Balaguer.

Tancat dins de casa meva,

y estant dintre 'l cuarto, sol, n' estich mirant las ruinas d' un poble molt brau y fort.

Lo qui avants, per mar y terra duenyo 'n fou de tot lo mon,

are ni rastre se 'n troba de tant brillanta claror;

puig l' hi serveix de pantalla tans destinos y turrons.

¡Ay, que m' anyoro, m' anyoro, al veurer tants de bunyols!

A trossejar aquest poble, com un pollastre, son molts, y á defensarli la vida.

¡Deu de Deu! ¡Y que son pochs!

L' un, l' hi arrenca 'l dret lleigitim, un altre, hi busca galons,

aquet, l' hi xucla las venas, aquell, se n' hi endú 'ls millions;

L' un, per l' un costat l' apreta, y l' altre, l' hi dona drop...

¡Ay, que m' anyoro, m' anyoro, al veurer tants de bunyols!

LA CAMPANA DE GRACIA.

Si de las tumbas sortissin
los que van regar son sol,
per donarli fama y honra,
ab la sanch de los seus cors,
y veijessin eixa terra
fins á tal punt llastimós,
quant tristos s' entornarian
á las tombas, dihent per tot:
«Aqueixa es aquella patria
de tans valerosos homs?»
«Los que un dia per Europa
varen tremolá 'l pendó
de «Deu, patria y llibertat»
¿Hont es la seba lluentó?
Ay, que m' anyoro, m' anyoro,
al veurer tans de bunyols!

«Es aqueixa aquella terra
que á Grecia va anar un cop,
y mes tart Napolis y Africa,
probant per tot son valor?
«Es aqueixa la que un dia
fou del mon admiració?
Si pensantne tot quant penso
que va batallant lo cort,
fentme cridar á veus plenas,
perque me senti tothom:
Ay, que m' anyoro, m' anyoro,
al veurer tans de bunyols!»

PAU BULLANGA.

CUENTO.

Cleofás y Pablo eran compadres, andaluces, un tanto aficionados al *trinquis* y, para que nada les faltara, católicos-apostólicos romanos.

Un dia de fiesta fueron juntos á la iglesia con el objeto de oír el sermon que cierto predicador famoso había de pronunciar. Ya en ella, y como el cura tardase mas de lo regular en empezar su plática, Cleofás, que no olvidaba su afición al licor de Baco, á pesar de ser muy católico y muy religioso, dijo á Pablo:

—Compadre? vamos á tomar *un medio* sin espuma?

—Convenidos, dijo Pablo que no se hacia rogar en casos semejantes; y salieron de la Iglesia y realizaron en una taberna próxima su convenio.

En seguida volvieron al templo, pero el cura no se presentaba en eso que se llama catedra del Espíritu Santo y que si no nos engañamos se parece á una tina mas que á otra cosa.

Cleofás se desesperaba, y

—Compadre Pablo, dijo por segunda vez: «vamos á echarnos *otro medio*?

La cosa se verificó á medida de los deseos del impertérito y constante Cleofás; pero en honor de la verdad, debemos decir que después del segundo *medio* Pablo no las tenía todas con-sigo.

Volvieron á la iglesia, y el bendito cura seguía eclipsado con gran descontento del público, que ya tosia en señal de impaciencia y que indudablemente hubiera gritado «que salga, que salga» si el respeto debido al templo no se lo hubiera impedido.

Cleofás, que estaba *trinando* de ver tanta pésadez, y deseoso sin duda de aminorar su mal humor, dijo por tercera vez á su compadre:

—Vamos por *otro medio*?

—No por Dies, compadre, respondió Pablo, que estoy ya *calamocano*. Y decidieron esperar.

A poco apareció *medio cura* en el púlpito como movido por un resorte, y después de los *garabatos* de costumbre y palabras ininteligibles de ordenanza, empezó su arenga de esta manera:

«Católicos: *Tres medios* hay para salvarse.» Apenas oyó estas palabras el buen Cleofás, con el semblante lívido, descompuesto, aterrador, dijo á su compadre:

—«Lo está usted oyendo?» *Tres, tres medios* para salvarse! Usted tiene la culpa de la perdición de mi alma.

El músico mayor de la banda del ayuntamiento de Barcelona, que obtuvo la plaza por oposición, por motivos de delicadeza tuvo que presentar la dimisión.

Esperamos que dicha plaza se llenará también por oposición, y que cuanto antes la sección correspondiente anunciará el concurso.

BATALLADAS.

Un fica tatxas ha observat que en la Campana may 'ns ocupabam dels cimbrios y sostenia que aixó deu ser per que 'ls hi tenim.

¡Por!!! ¡no son pas tant lletjos!

¡Por de que? ¡de una llenyada? ¡de que 'ns fassin perdre la popularitat.

Respecte á lo primer ja no hi há *malons* mes que á casa la Serafina de Pedralves.

Respecte á lo segon; no s' hi amohnin, que encara no 'ns treurán *sis vots*.

—Com hi ha Sunyer que lo que es Rivero s'ha lluhit ab aixó dels drets individuals. Després de tanta filosofia alemana, ara surt y en un poc mes repeteix lo que l' hi deya 'l Posada Herrera al mateix Rivero en temps de Odonell.

—Se 'n recorda D. Nicolau quant ell li deya que tot aixó eran *receptas de apotecari*?

Un consol l' hi pot quedar y es que 'ls cimbrios de aquí encara 'l fan quedar mes lluhit.

—Y vol dir que n' hi ha de cimbrios en Barcelona.

—Vol callar! no n' hi ha de haber! tot un exercit!

—Ahont es?

—Ahont es? Los Gefes son: Lo Pomés y Miquel, lo Mirambell y l' Pareto.

—Be, pero y l' exercit?

—L' exercit es 'n Gabriel Claret.....

Lo «Brusi» del dijous dia 25 portaba un comunicat molt manset y molt divertit publicat per un tal Francisco de A. Planas y Casals, en lo qual, se ve á dir en substancia que hem de nombrar rey á Espartero per la senzilla rahó de que puija las escalas corrent.

Lo que es si aixó ha de valer ja poden compensar á nombrarme *Gran Czar de Rusia*, perque jo sempre puijo y baixo las escalas de quatre en quatre.

LA CAMPANA DE GRACIA, que 's republicana federal socialista, saluda ab entusiasme als obrés del primer Congrés espanyol reunit en Barcelona, esperant que 'n ell se pendrán acorts importants que tendeixin á compensar la per ells y nosaltres tant desitjada emancipació social del quart estat.

Se 'ns ha dit y volém creurer que entre altres acorts se han proposat alguns que's prengui el de que 'l obré sigui indiferent en política y se abstingui de pendri part. Si aixó fos cert que, ho repetim, no pot serho, tindriam que calificar als que aixís pensessin de *imbécils* ó de *traidores* á la causa de l' obrer.

A las horas si que podríam dir que 'ls obrers en lloch de senyarse s' han tret los ulls.

La sessió celebrada per las Cortes constituyentes lo dia 20 del present, fou notable per més de un concepte.

En ella contestant lo senyor Rivero als justos cárrechs que li havia fet lo ciutadá Pi y Margall, sobre la violació dels drets individuals y especialment de la llibertat de imprenta pel projecte de códich penal, vá dir que ab dit projecte no s' atacaca la llibertat de imprenta per mes que se la limiti.

Aixó es per l' istil de alló: —Vosté es libre per passejarse per aqueix *calabosso*.

Lo ciutadá Pi y Margall vá dir en dita sessió que 'l mando de las provincias, estava confiat á gobernadors ineptes y á capitans generals estúpits y bárbaros, lo que vá motivar que 'l general Prim pera defensar á sos subordinats preguntés al senyor Pi y Margall, si s' atreveria á dir que 'l capitá general de Madrid senyor Izquierdo era un bárbaro y un estúpit.

¡Jo 't flich senyó Prim y quin modo que te de matar pussas! Ab quina gracia sab calificar indirectament de bárbaro y estúpit al pobre general Izquierdo!

En Madrid sí que es un gust.

Allí quan la *partida de la porra* te algú apuntat en lo *llibre vert* se 'n va á la Redacció y *pum pam!* né fa bugada neta.

Al endemà succeixell alló de *tururut tururut qui jemega ja rebut y Bernat Bernat endevina qui t' ha pegat*.

Aquí es un fastich; al cap de un quart ja tothom sabia lo de 'n Lopez...

Es á dir que 'l senyó Peñascos ha promés una llenyada als escriptors que tinguin lo atreviment de citarlo!...

¡Citarlo! aixó ray, que procuri á deurernos quatre duros, ó be que 'ns digui *lladres* y veurá com lo citém á Santa Llussia.

Home, senyó Gaminde, lligui mes curt als seus dependents, que aixó no pot anar ni ab rodas.

Ja coneixém que vosté deu estar cremat per algunas cosas, escritas en la campana, tal volta per gent que ara ja no hi escriu.

¡Pero! home de Deu, quina poca correja que té!

Vosté ray, que quant ve 'l cas se esbrava portanmos al ponton!...

O sino, l' hi farém un pacte. Deixins fe de capitá general, ab paga y tot, y vosté digui de nosaltres tot lo mal que vulgui.

¡L' hi acomoda?

Lo Mañé y Flaquer de uns quants mesos en aquesta part sembla que ha trepitjat una mala herba.

Tot lo que vosté diu, Sr. Mañer, no 'ns fa cap forsa ni tan sols als federals, que es molt dir, per la senzilla rahó de que 'ls amichs polítics de vosté n' han fet de molt pitjors.

Y si aquets arranques los dona 'l mateix mal, procuri curarse prompte, que 'ns alegrém, pero no fassi mes lo Diable predicador, que, fá un paper ridicol y vosté no s'ho coneix.

Lo senyor Rivero, no sabent que contestar al senyor Pi y Margall, lo desafíá á que sortís al camp ab sos correligionaris, que allá 'ls aguardaria.

Aixó no deixa de ser molt pinxo; pero si en lloch de dir al camp hagués dit que 'ls aguardaria á la *vinya* ho creuriam; ara ho duptém.

Acaba de veurer la llum pública (la del sol s'enten) lo que sen podan dir *obras completas* (obras bonas, «comprenden») de don Carlos Altadill, que ha titolat, *Llamechs entre tenebres*.

Qu'és cosa bona, no cal dirho. Basta ser d'un Altadill.

Qu's barato basta dir que 'n ven en Lopez (Val dos rals.)

Volen veurer algunes probas? Dons llejeixin.

Dupte.

Voldria que algú 'm digués, puig jo may ho he sapigut, cuán un home pateix mes: ab dinés sense salut, o ab salut sense dinés.

Cosas que son impossibles.

Agradar á tothom.—Morir sense haber dit mai ni una mentida.—Trobar ningú que 'ns vulgui desinteressadament.

Cosas difícils.

Contraurer deutes.—Casar las fillas.—Realizar accions ú obligacions.

Cosas que fan á un home desgraciat.

Ser molt sensible.—Coneixer lo mon.—Enamorarse quant ja es vell.

Cosas que 'l fan fells.

Cap.—Cosas que 's poden fer sense necessitat de ningú.

Tornarse pobre.—Passar treballs.—Morirse de fam.

Cosas que tant nos las estimen ciertas com cruas.

Totas las que no son pera nosaltres.

Cosas que donan gust.

Tafaneijar.—Criticar.—Sentir disputas.

Cosas que donan mala de cap.

Lletres.—Pagarés.—Fillas casadoras.—Crisis.—Envejas.

Cosas que fan mosa.

La vergonya, y quasi bé cap més.

Pensaments.

No se que es preferible; un enemich ben educat ó uu amich ordinari.—No hi ha res que mortifiqui tant á un tonto com que l'hi digan que ho es.—La peresa mes difícil de combatre es la peresa de pensar.—Al temps que som, es mes facil pagar un deute que contraurel.—Hi ha home que podént dir: *Jo no dech res á ningú, jo no he fet res á ningú, ja s'creu que es lo ser mes perfet del univers.*—Cuan sento á un coneget meu que 's queixa de la seva sort, y 'm diu: *itú ray! i qui pugues ser com tu!* y altras exclamacions paregudas, sense aguardar á que 'm cridi apart pera escoltarli *cuatre parqulas*, jo, ja li diria: *no 'n tinch.*

Amoretas.

Tráute aqueixa flor del cap: *tinchi flàstima, nineta,* porque no mes de mirarte se consum y 's mort de enveja. Si no 'm vols, nineta hermosa, tornam lo cor que 'm has pres; porque un'altra me l'demana y he de dir que t'ume i tens.

Discurs.

Ja fa alguns dias, nineta, que observo que 'm fas lo bot, porque ja no faig passàdas per devant dels teus balcons,

y no 'm veus, com ans me veyas, darrera teu com un gos.

Mes no te ofengas, nineta, no te ofengas per aixó, porque la roba que porto ne te la culpa de tot; puig tinch la levita vella y esmorrats los pantalons, y las botas taco-tortas, y el barret com un astrop; y, anant de aquesta manera, no 'm puch presentar en lloch. Si quant tu pe 'l sol caminas, per la sombra me 'n vaig jo, no ho estranyes, no, nineta, no ho prengas per desamor; es que la roba que porto no 'm permet anar pe 'l sol.

Per aixó, per mes que 'm pese, cuan me citas á las dos, no 't compleixo may la cita fins allá entrada de fosch; que me ofén la llum del dia, y he de fer com los mussols. Perdonam. nineta hermosa, si t' he faltat ja tans cops, puig ja veus que 'n te la culpa la roba meva tant sols.

Cuan la meva sort se tombe, y tinga roba millor, ja veurás llavors, nineta, lo molt que t' estimo jo.

Modos imperatius aterradores.

Paguim!—Agafeulo!—Segueixi!

Modos imperatius que desconsolan.

Miri, arreglis!—Trevalli!—Citim!

Modos imperatius que halagan.

Disposi.—Tingui.—No treballi tant, descanxi.

Fins aqui lo de Altadill, vinguin donchs á casa lo editó Lopez, Rambla del mitx 20 llibreria, y ab dos rals se 'ls donará la espresa da obra.

ANUNCI.

L' altre diumenge vaig sobre qu' á Gracia estava exposat un quadro, que representa varios amichs federais; sortit del famós taller del fotògrafo Campmany.

¿Qué no l' han vist, per ventura?

¿No! Escoltin que ho sabrin.

Figúrintse un march que d' ample deu tenir dos pams quadrats, ab una orla que tragina los quatre escuts catalans.

Al cap 'e munt hi han tres sols

que s' hi venuent col-locats

lo retrato; d' en igueras,

Castellar y Pi y Margall;

y al dessota 'ells 'hi troban,

per llorers entrevessats,

coms uns trenta dos retratos

de joves republicans,

que 'ls dlch que fan mes pachoca

que cap rejiment format.

¡Veus aquí l' obra del sitgle!

vaja 's concex que 'n Campmany

content molt en fer retratos,

sent de pas, bon federal;

puig que fa tot lo possible

per propagà en totes parts,

l' partit que dins d'Espanya

tau de prestigi ha agafat.

Si algun dels qu' are 'm llejeixen creuen que aixó no es veritat; agafan quatre cartes y ab carril, ó be ab central; cap á Gracia falta jent. (Mes, no tinguin p' al entrar, porque 'n Gamindes ja es fora y el bombardeix ja ha parat.) Preguntan á cualsevol si rahó 'ls podrán donar del Café de L' Esperanza; y el cuadro allí trobarán. NOTA. L' ensenyen d' arrós. Si prenen cafè, sis gall.

ACUDITS.

¿Qué tal la seva senyora (digueren á don Bernat,) y ell digué: «La dona? Guapa! y es lletja... com un pecat.

J. LL. Y BASSOLS.

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

P. R.—Barcelona.—Veremos si se pueden insertar.

Capmany.—Id.—Para anunciar su obra y poderla apreciar es preciso verla.

Claritats.—Barcelona.—No pot insertarse lo seu original.

M. V.—Gracia.—No puede insertarse lo que ha mandado.

B. J.—Barcelona.—Idem idem.

M. A. R.—Idem idem.

E. S.—Idem idem.

Xarada.

Nom de riu te ma *primera*, y ma *segona* l' Eularia diuen que ho te bastant mal, sen lo meu tot una cosa que no ho vol cap liberal.

Juntas *primera y segunda* no hi ha casa que no 'n tingui, que desde lo Carré guarda ma *tercer, quart y quinta*.

Com segueixi los costums que están á l' ordre del dia, ha de sé ben *quarta y segunda* quant me poso la camisa.

Propri es de la elegancia anar á la *tersa y quinta*; y porto lo meu tot desobre per ferne lo que 'm convinga.

UN GRACIENSE.

Solució a la última Xarada.

La darem en lo número proxim.

ANUNCIOS.

FEDERACION ESPAÑOLA,

ó solucion para el inmediato planteamiento de la república democrática federal

en España, por

ISIDORO DOMENECH

Vendese á 2 rs. en la libreria Española de J. A. Lopez, Rambla del Centro, número 20.

Imprenta de la V. é H. de Gaspar.-Ataaflo, 14

J. Lopez, editor.